

ΑΔΕΛΦΙΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ

ΜΕΘΕΞΙΣ
ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ
ΕΙΣ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

FRATERNISATION
DES PEUPLES D'ORIENT

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ κτλ.
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΝΑ ΠΕΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

PARTICIPATION
DU BEAU SEXE AUX AFFAIRES D'ÉTAT.

«Φημί πάντων ἀνοσιβότατα τὰ νῦν ἐν τοῖς παρ' ἡμῶν τόποις γίνεσθαι, τὸ μὴ . . . ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταῦτα . . . ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅτι μάλιστα κοινωθεῖν τὸ θῆλον γένος ἡμῶν τῶν ἀφ' ἑνὸν γένος.»
«Πατρός τε καὶ Μητρός καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμωτέρον ἐστὶν ἢ Πατρός καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον . . . καὶ σέβασθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπέκειναι καὶ θυπεύειν Πατρίδα χαλεπαίνουσαν ἢ πατέρα.»

ἡθικὴ κώδικος
π. Πικροχίτης

Πρὸς τοὺς Κ.Κ. Συνδρομητάς.
Ἐνῶ ἐνοσηλευόμεν ἐπὶ κλίνης ὀδύνης, αὐτάδελφος περιπόδητος ἐξεψύχησεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἀπροσδοκῆτως, κατόπιν νοσήματός κεραυνοβόλου καὶ ἀπιστεύτου. Ἐκφράζων οὖν τὴν εὐγνωμοσύνην μου πᾶσιν, ἰατροῖς καὶ ἐμπόροις, ὅσοι ἠθικῶς καὶ ὀλικῶς συνέδραμόν μοι ἐπὶ ταύτῃ τῇ νέᾳ συμφορᾷ μου, εἰδοποιῶ ὅτι ἡ ἐξαμηνία τοῦ „Δεκεβάλου» τελειώνει εἰς τὸν 26-ον ἀριθμὸν.

Ὁ Ὑπεύθυνος Συντάκτης Θ. Α. Π.

— Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐκτῆσατο ἤδη ἑσπέρα εὐπαιδευτοῦ τὸν Αἰδέσιμον κ. Παναγιώτην Φιαμπόλην Ἰθακήσιον, χάρις τῷ φιλοχρίστῳ Κ. Α. Καλενδέρογλου.

Τῇ 20 8-βρίου ἡ ἀξιότιμος οἰκογένεια Κοντομιχάλη ἐώρτασε τὴν μνήμην τοῦ Ἀγίου Γερασίμου οὐν ἀρτοκλασά τῇ δὲ 26 τοῦ αὐτοῦ ὁ ἀξιότ. Κ. Σαββάκης Παπαδόπουλος ἐώρτασε τὸν Μ. Δημήτριον, προσκαλεσάμενος τὸν πεπαιδευμένον Φιλέλληνα Ἱεράρχην Νεόφυτον Ἐδέσσης Σκριμπαν, ὅστις ἐπανῆκε πρὸς 20 8-βρίου εἰς Ἀνατολὴν καὶ τοὺς Ἀγίους Τόπους ὁδοιπορίας αὐτοῦ.

— Ἡ νόσος ἀγγὼν ἤρπασε ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ φεῦ! κόλπου τὸν ἀρετοστόλιστον μικρὸν μαθητὴν μας Νίκου Οἰκονομίδην τὴν 22 8-βρίου, ἀφήσαντα μέγα κενόν. Ὡδὲ.

ELLADA

Camera nu s'a verificat înque deputația; de aquea nici uă nouitate seriōsă în privința politice cabinetului actuale, quare tinde a schimba *Charta Magna* a edificiului național, dupre scriile diplomatice prōspete quea que produse demissia a duoῖ, trei Ministri patrioῖ.

— Studenții Universității Atheniene au reclamat prin uă nouă Proclamație, formarea *vechei phalange macedoniane*; rectoratul însē gâsi cu cale a ἱ mai purta cu promissiumi pēnă la constituirea și inceperea Lucrărilor Camerei. Aquēstă questiune făcū sē caḍă Ministerul Deligeorge, și prin urmare suntem

FEUILLETON

REFLEXIUNI ASUPRA POETULUI DANTE,

ASUPRA POEMEȚI SALE

(*Biflessioni Sull' Alighieri e il sua Poema*).
Conferința de D-șiora Athenaida-Zaira-Pieromaldi
Direcțișta Comitetului Cosmico-umanitar etc. etc.
Dedicată D-nei Cymtessei Zoe N. Rossetti reprezentanta Comitetului etc. etc. etc.

Aquela que studiașă și înțelege divina Poemă pōte iubi cu amōre quea que voiesce Dumneșeu și Patria. Quācī Dante a fost atâtul și queῖl mai mare mișcator al unirei și al învrierei Italiei. El a pregătīt spiritul politic, prin sunetele armonioșe însușlând în mintea și ârimele concetășenilor sēi amorul viū al patriei și dorința concordiei naționale, în quare șice ênsușī, „*qua sē se mai întōrea Italia la vechea ei mârire!*»

Divina dramă a lui Dante Alighieri, unul din quele d'ântâitș personnage a le Republice, descrie viașul fantastic în aquele trei locuințe ale sufletelor dupe mōrte.

*) Dante admite trei locuințe ale vieței fītōre qua și Ecclesiā Apusēnă, pe quāt timp noi și Ecclesia Resăritului Ecumenicā pr-īmim două: *Raiū* și *Iadū*; Purgătorul nostru este lumea aquēstă que o petrecem cu suferințe.

mai mult de quāt siguri quē se va resolva quāt mai curēnd; un nou organ sub numele de „*Phalanga*» se va redacta spre aquest scop.
— Juridicțiunea Consulariā în Egypt, dupre cum spuneam chiar în uă Conferința a nōstră, s'a desființat de uă quam datā într'un mod provisoriū; de aquea și Agentul diplomatic al Greciei în loc sē se întōrcă de a drept din Europa în Alexandria fu chiebat în Athena pentru a lua noue instrucțiuni asupra aqueștei noue ordine de lucruri în țera lui Ham.

Noi am scris de multe ori în „*Decebalul*» No. și quē bine ar fi a se desființa și aiquea uă asemenea Juridicțiune, mai cu sēmă quānd justiția în România se exercită așa de bine qua și în Europa de quātre mandatarii aqueștei Națiunii renascēnde. S'a întēplat mai cu sēmă uă polemică între organul nostru și un alt organ patriotic philoromân, quare a numērat multe nedreptăți adiquē comise de quātre Curțile Judiciare; din partea nōstră însē suntem datorī a exprime uă deplină satisfacțiune și mulțumire Judecătorilor Români, pentru quē cu ocaziunea unui Proces, judecat aqui în țēră, ne am convins quē se află mulți sacerdotī ai Themidei, quari își cunosc datoria lor sacră și înalta lor misiune quātre nisce streinī que au avut recurs nu la Protecțiunea lor națională qui la Protecțiunea țerei ospitalieră.

clara chiar mai de unădī în Curtea Appelativă din Focșani, strigând tare în Pretoriul Curții „*Sē trāiască Justiția României*» și exprimēnd dorința de desființarea unei juridicțiunii que nu și mai are loc de demult.

— Mare senzațiune făcū în Grecia omorile demne de evul mediū ale Turcilor contra Bravilor Muntenegreni; atāt din cauza aqueșta quāt și din cauza questiunii de indigenat Grecia a comandat noue arme și reparația navelor cuirassate în Europa. Țiarul „*Mellon*» se pronunță direct pentru rechemarea Ambasadorului Ellin din Constantinople. Aquēstă agitare s'a mai mârīt, quānd s'a aflat quē în insula *Chypros* un Judecător turc a luat în ris religiunea christiană, batjocorēnd chiar Sânta Cruce a Dumneșeului Iisus în Tribunal.

— Se institue în tōtă Ellada Comitete archeologice pentru odōrele prețioșe a le antiquității, que se descoperă pe aqel sol sacru spre îmbogățirea Museului național din capitală.

În aquest viașul el se nālșă condus de Beatricea sa, până la quea mai înaltă regiune a cerului contemplēnd essența Divină în etherul empyreū.

Mulți Italiani și streinī încercară a micșora gloria lui Dante, demonstrând quē el s'a adăpat din lacurī Scandinave și din credințe populare a le țerei sale, sau din a le Indianilor și Musulmanilor și nu din primi poeși Greci și Latini, descriind regatele nevēșute. Dēră dequē fabula lui Orfeū și pogoșrea lui Ulysse și lui Aenea în infern, descise la antici, sunt combinate de uă asemenea idee; dequē în timpi lui nimenea nu se *insinua* în masa poporului, făx uă petrecere în iadu or în curățitorul, sau de uī aparițiune cerēscă; dequē Ecclesiile, dupe usuī, își expunē în acțiuni mysterele religiunei catolice; dequē contimpurani sēi și însuși maestrul lui—Brunetto Latini—au scris un viașul la trei Regaturī ultralumesce, presupunēnd qua conducătoare pe Ovidiū, cum și Gingenē nu s'a sfiit a șice quē s'a luat pe Dante și a copiat forma—și que mai șic?... Nu este opera Genială de a înălța în gradul de *Epoepa* quea que avea quea mai aesthetică popularitate?... Ș'apoi nu este descrierea Infernului, a Purgatorului și a Paradisului, quare intypăresce

Η Εὐρωπαϊκὴ Κοινωνία καὶ ἡ πολιτικὴ.

Ἡ ὄψις τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἤλκεν, ἡ πορεία τῶν καιρῶν ὄλωσ μεβλήθη, τὰ μεγάλα συμβάντα διαδέρονται ἄλληλα δίχην ἀτμοῦ καὶ παύουσι συνεπειὰς βαρείας, γενικὰς καὶ ἰσπεύρους, ὧν οἱ προηγούμενοι καιροὶ ἰπανίως ἔσχον παραδείγματα. Δύο Κράτη ἐδημιουργήθησαν κατ' αὐτὸν τὸν κίωνα καὶ ἐξέλιπον τὸ μεγαλείτερον ὅφ' ἤλιον, τὸ Ἀγγλικὸν κράτος, δεκάκις μείζον τῶν τοῦ Α! Ναπολέοντος καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἴσταται ὄρθιον.

Ὁ Α! Ναπολέων ἀπήντησε μαχόμενος κατ' Εὐρώπης χρυσὸν ἀγγλικὸν ἀποκτηθέντα δυνάμει τῆς ἀγγλικῆς βιομηχανίας. Ἦτο πόλεμος μέχρι θανάτου μεταξὺ στρατῶνος καὶ μηχανῆς. Ἡ μηχανὴ ἐνίκησεν, ὁ στρατῶν ἐνίκηθη εἰς Βατερλώ-Ἀλλ' ἡ πρσσωβτικὴ Ἀγγλία ἔπεσε καὶ αὐτῇ συνετάφη ἐν τῇ βιομηχανίᾳ. Εἰς τρία τέταρτα ἐκατονταετηρίδος μετεβλήθη ὀλοσχερῶς ἡ χώρα

τὰς ἀκμαίας τῆς ποτὲ δυνάμεις, με τοὺς ἀστοὺς καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἀγρότας τῆς ἡ κλάσις τῶν ἀγρονόμων *metayers*, ἡ ἰσχὺς ποτε καὶ τὸ κάυχημα τοῦ τόπου, τὸ *stout yeomen* οἱ εὐποροὶ ἀγροτικοὶ ἄνδρες, ἐξέλιπον πάντα. Ὡς ἐν τῇ Ἡπειρῷ, ἡ δουλεία τῆς μηχανῆς ὡς καὶ ἡ τοῦ στρατῶνος ἀντεκατέστη διὰ τῆς γεωργίας. Ἡ σύγχρονος Ἀγγλία ἐστὶν εὐρὸ τι πανδοχεῖον receptacle, εἰς οὗ τὰ μιάσματα συνεσωρεύθησαν ἡ δυστυχῆς τῶν βιομηχάνων πλῆθος. Ἡ βιομηχανία κατεσθίει τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ πλουτοκρατία ἀντικαθίστησι τὴν ἀριστοκρατίαν, ταπεινομένην ὀσημέραι. Ἡ γῆ τῆς Ἀγγλίας εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τριῶν ἢ τεσσάρων δωδεκάδων

în Divina Poesie uă fysionomia originală, un caracter de novătiune, que o distinge dintre tōte poemele antice și moderne, qui adūnea moralitate a subiectului, pictură a moravurilor, censura aspră și însudeșită a deprăvării timpului sēi, muștrările viue și piquante contra ori-quārul abus de autoritate, îndemnările patriotice contra discordiilor civile; într'un cuvēnt — ardinta și fericita idee de a referi totul la istoria secolului sēi, și de a se servi de pictura lumel cerescē spre a gâsi esemple și a lovi reutatea aqueștea.

Ōmenit se mișcă de simșiminte viue și thalasoșe și ἱ place sē se reflecte ânima lor, si-lințele lor, în pictura semenilor lor—șice un anonym — quare a scris așa de bine asupra celebritășilor Parnassului nostru—fiind uă necesitate pentru poetul epic de a însușeși quadrele sale cu focul pasiunelor și intereselor morale, agitătore ânimelor și firelor umane într'uă mișcare continuă. Toșī compuitori poemelor au încercat sē *comprime* resor-tul aqueștului interes, ânima Epicet și a Dramaticet; toșī o au încercat într'un period dat din analele lumesce și quea mai mare parte dintr'ênsī creșură sē o gâsiască în pasiunile resboinice, în atacul și apērarea imperiilor; în faptele sângerivore ale unușeroi biritori:

οἰκογενειῶν. Ἡ ἰδιοκτησία τοῦ δουκὸς Κλεβελάνδ κατέχει μῆκος ἑπτὰ λευγῶν ὁ μαρκήσιος Βρεδαλβάνης ὀδοιπορεῖ ἡμέραν ὀλόκληρον εἰς τὰ κτήματά του, διανύων τριακοναπέντε λεύγας (ποște) περίπατον ἐπὶ τῆς ἰδιοκτησίας του μέχρι τῆς θαλάσσης; ὁ δουξ Σουδερλάνδ κέκτηται τὴν ὀμώνυμον κομητείαν του, ἔκτεινομένην ἀπὸ τῆς θαλάσσης τοῦ βορρᾶ μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ; ὁ δουξ Δεβονσὴρ κέκτηται μεταξὺ πλείστων ἐθνικῶν κτήσεων (domaines) ἐννενήκοντα ἑξ χιλιάδας πλέθρα (acres) εἰς μόνην τοῦ Δερβὺ τὴν κομητείαν ὁ δουξ Ρισχμόνδ ἔχει τεσσαράκοντα χιλιάδας στρεμμάτων εἰς Γκούδβοδ καὶ τριακοσίας χιλιάδας περίε τοῦ φρουρίου Γορδόν. Ἐν Λονδίῳ ὁ δουξ Βέδφορδ κατέχει πλείστας μυριάδας οἰκῶν, τὰ δὲ πλοῦσια γῆπεδα τοῦ Βέστ-Ἐνδ ἀνήκουσι σχεδὸν ἅπαντα τῷ δουκὶ Βεστμίνστερ. Ἡ Ἀγγλία βρίθει χρυσοῦ πάσχουσα λειψανδρίαν.

Ἡ ἀπέραντος εἰς τὸν ἀδύνατον αὐτῆς δαπάναι πρὸς προμήθειαν πλοῦτος, ὁ κωφὸς οὗτος πόλεμος εἰς ὀν παραδίδονται αἱ διάφοροι κλάσεις, καὶ ὁ ἀγῶν, ὁ βραδὸς μὲν πλὴν καταστρεπτικός, ὁ μεταξὺ τῶν μελῶν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς κλάσεως, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἐπαπειλοῦσι τὸ ἔθνος κρίσιν σοβαράν, ἀναπόφευκτον.

Ἡ κατάσταση τῆς ὀμοιάζει πλοῖῳ, ἔνθα οἱ ἐπιβάται διήρηνται εἰς δύο; οἱ μὲν πολυάριθμοι, πειναλέοι καὶ ἔτοιμοι εἰς καταβροχθισμόν, οἱ δὲ εὐάριθμοι εὐπορώτατοι εἰς ὀδοιπορικὰ ἀμφοτέροι παρατεταγμένοι ὡς εἰς πόλεμον μεταξὺ τῆς στενωπῆς διόδου τοῦ πλοῖου, τῆς χωριζούσης τούτους, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιμένεται συμπλοκή

Dante a apucat un drum mult diferit dară mai sigur.

El a reînviețuit în lumea quea-l'altă istoria aqueștea și în deoseb a contimpuranilor sēi. În viașul sēi fantastic, pe fie-quare pas mișcator el urmăresce pretutindenea nașiunea sa, Toscana sa, Patria sa, pe persecutori sēi, pre queῖl marī, pre queῖl nemernic; nevoiele, rătăcirile și deliectele timpului sēi.

El deschide cu aquēstă poemă quea mai vastă carrieră la fantasia și la simșimēntu, și înfăcișând tot-d'auna noue scene de grōză și de duoșie, tablouri politice și întēmplări domestice, caractere de uă energiā tare și anecondote cu totul extraordinarie, te face a plânge, a tremura, a te îngroși... Și ὀre nu este aquēstă *giustō* quare dă ὀpulu sēi gradul unui capo de artă, de arta aquea quare însușlă și conduce pana litteratului, penelul pictorului și scalpelul urmașilor lui Fidias?

La intrarea în locuița durereț eterne el întâlnesce umbrele quelor înreutășī, nepășatori și ticaloși, quari au trăit fără infamie și fără laudă—geniuri neharnice, numite înțelepșī de etate, quari cunosc unica virtute aquea sleitā moderățione quare ἱ desminte de a fi viui. Cu uă forte mică asprime s'au pedepsit aquea a le quārora culpe rēmân în

των πειναλέων πρὸς τοὺς εὐρωτιῶντας.

Ἐξετάσωμεν καὶ νοήσωμεν τὸν αἰῶνα ἐν συνόλῳ. Τρεῖς δραματοῦργοι μάχονται ἐπὶ σκηνῆς: «ὁ Βιομηχανισμὸς, ὁ Κοινωνισμὸς, ὁ Στρατιωτισμὸς» Ἡ φρίκη τοῦ Βαβελφ ἔφερε τὴν Γαλλίαν εἰς Αὐτοκρατορίαν, ἡ δὲ ξένη πολιτικὴ, ἡ κοσμοπολιτικὴ, τοῦ Γ' Ναπολέοντος ἐδημιούργησε τὴν Πρωσσίαν τοῦ Βίσμαρκ. Ὁ βιομηχανισμὸς παρήγαγε τὸν νεώτερον στρατιωτισμὸν· κατεσκεύασε τὴν πολεμικὴν μηχανὴν, ἀκουσίως αὐτοῦ, ἐπειδὴ ὁ βιομηχανισμὸς φύσει ἀντίκειται τῷ στρατιωτισμῷ. Ἄλλ' ὁ ἀληθὴς ἐχθρὸς, ὁ ἰσχυρὸς καὶ θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ στρατιωτισμοῦ, ἐστὶν ὁ κοινωνισμὸς. Ὡςτις ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς νεωτέρας ἱστορίας, φαίνεται ἀντισταθμίζων καὶ συγκρατῶν τῷ ἐτέρῳ. *Bona mixta malis.* Ἄλλως, οἱ τρεῖς οὗτοι μεγάλοι δραματοῦργοι εἰσὶν ἀδιάλλακτοι· δύναται τις ὅμως γνωμοδοτῆσαι ἀπὸ τοῦδε, ὅτι εἰς οὐδένα τούτων ἀνήκει τὸ μέλλον, οὔτε εἰς τὸν κοινωνισμὸν, ὃν εὐνοοῦσιν αἱ πρόοδοι τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος, οὔτε εἰς τοὺς ἐτέρους δύο. Τὸ πρόβλημα τῆς ἐποχῆς ἡμῶν δὲν εἶναι πολιτικόν, ἀλλὰ κοινωνικόν· δὲν πρόκειται πλέον ὡς ἄλλοτε τοῦ γνωρίσαι, πῶς αἱ δυνάμεις, ἀλλὰ πῶς αἱ περιουσίαι (τύχαι) διανεμηθῶσονται εἰς τὰς νεωτέρας κοινωνίας. Ἐκθαμβοῦνται ἐνώπιον τοῦ στρατιωτισμοῦ, κροτοῦσιν ἐναντι τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ. Ἡ ἀπότομος εἰς τὴν σκηνὴν εἰσοδος ἐνός ξένου τερατοῦργου θαμβοὶ τοὺς θεατὰς, νήπια ἄλλως, ἀνθρωπίσκοι μέτριοι. Οἷον θαυμαστὸν θεῶμα! ὅλα μεταλλαγῆ ἐπόψεως μεγαλοπρεπέως! ὅλα ἀπλοποίησις θεατρική! Τὸ Ἰαφθῆσιον γένος δὲν καταλογίζεται πλέον ἐν τῆς ζωῆς. Ἡ κατάπληξις τῆς 18 τοῦ Brumaire, ἦτον ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης, σήμερον εἶναι ὁ στρατηγὸς Μόλτκε· τότε ὁ πρῶτος Ἰτατός, ἦδη ὁ πριγκιπὶς Βίσμαρκ. Δίς κατὰ τοῦτον τὸν αἰῶνα ἐξήγησαν ὅπως ποτ' ἂν ἡ θαύμα προσεκύνησαν τοῦτο!

Ἡ ἱστορία ἐξήγησεν ὅλως καὶ λίαν ἀπλῶς τὴν πρώτην Αὐτοκρατορίαν. Δὲν ἦτον ὁ λοχαγὸς, ἀλλ' ὁ πολιτικὸς Ὡςτις ἐπήνεγκε τὴν πτώσιν τῆς· διότι ὁ τοῦ Κραῖους ἀνὴρ ἦτο κατώτερος τοῦ στρα-

τηγοῦ, ὡς ἐπίσης ἦτο καὶ ἀσθενεστέρη ἢ μερὶς τῆς δευτέρας Αὐτοκρατορίας· Ταῦτο συμβῆσεται καὶ περὶ τῶν Μόλτκε καὶ Βίσμαρκ. Θέλομεν ἰδεῖν ὅτι οὐδὲν μέγα ἀληθῶς ὑπῆρχεν εἰς τὰ πρόσωπα ταῦτα ἐκτὸς τῆς τύχης καὶ τῆς ἐπιτυχίας των. Τὸ πολεμικὸν πνεῦμα κατέχει τοὺς πάντας σήμερον· ὁ στρατιωτισμὸς τῆς Γερμανίας ἐμποιεῖ ταύτη τῇ στιγμῇ τὴν φρίκην καὶ φθόνον τῶν ἄλλων Δυνάμεων. Καλῶς ποιοῦσιν ἐξοπλιζόμεναι, πλὴν ἔστωσαν βέβαιαι ὅτι ὁ στρατιωτισμὸς δὲν θά ᾔηται «ὁ τελευταῖος μοχλὸς» τῶν μελλουσῶν τῆς Εὐρώπης τυχῶν. Καταναλωθήσεται ὁ ἴδιος· «ἡ ὥρα φθάσει καθ' ἣν ἀναγκασθῆσεται ἵνα σταθῇ ἐνώπιον τῆς ἐνδείας καὶ τῆς ἀπελπισίας τῶν λαῶν ἢ ἐνώπιον νεῶν ἐπαναστάσεων.» Τὸ μέλλον ἡμῶν δὲν εἶναι οὔτε καθαρῶς βιομηχανικόν καὶ οὐχ ἦττον οὔτε στρατιωτικόν καὶ κατακτητικόν· ἐγκτεται ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ διανοητικῇ μόνον τάξει. (Ἄς ἀτενίσῃ προσεκτικῶς εἰς ταῦτα ὁ Ἑλληνισμὸς.) «Διπλ. Μνήμων.»

Λογίτριον συντεθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀδάμ Κ. Ἄν. καὶ ἐκφωνηθὲν ἐπὶ τῇ κηδεῖα τοῦ «Νικολάου Ἀθανασίου Πασχίδου» ὑπὸ Ἰ. Καζάκη ἐν τῷ ναφ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

«Κρείσων θάνατος ὑπὲρ ζωὴν πικρὰν, ἢ ἀρρώστημα ἔμμονον.» «Σόφ. Σειράχ.»

Πρὶν ἀπαγγελθῆ τὸ προχέριον καὶ μετὰ συνοχῆς θλίψεως διὰ τὸ ἄωρον καὶ αἰφνίδιον τοῦ θανάτου τοῦ ἀξιοθαύτου Νικολάου συν-ἀκρατήριον νὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ εἶπω ὅτι δὲν εἶμαι οὔτε ἐξ ἐπαγγέλματος Ἰεροκλήρῳ, οὔτε ἐκτακτὸς τις λόγιος· εἶμαι ἀπλὸς πολίτης καὶ φίλος στενὸς τοῦ Κ. Θ. Πασχίδου.

Πρὸ δέκα ὀκτῶ ἐτῶν διατελεῖ ὡς ὁ φίλος Θωμᾶς Α. Πασχίδης Ἰωαννίτης, καλλιερῆσας ἀτυχῶς τὰς ἀνοποδήτους δι' αὐτὸν πλὴν χρυσοπέζας διὰ πολλοὺς ἐτέρους Μούσας, ὁπότε πέρυσσι κατὰ προτροπὴν του, αὐταδέλφη φιλόστοργος μετὰ μελέρονος φοιτητοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κατηνύοντο εἰς Βουκουρέστιον. Ἀμφότεροι εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν πατρῶαν χώραν καὶ ἤρχοντο οἶμοι. ὅπως συμμερισθῶσι τὰ δεῖνά του τότε ὡς καὶ ἦδη δεινῶς πάσχοντος ἀδελφοῦ των, βαλασμάτωσι δὲ, εἰδωλῶν, τὴν τρωπίεσαν, καὶ ῥαγιαθεῖσαν καρδίαν του. Πλὴν φεῦ! ἡ μὲν ἀδελφὴ μεθ' ἐπτά, ὀκτὼ ἡμέρας τεινάζασα τὸ σαρκίον, ὥσπερ ὄρνις καλλικέλαδος τὰς πτέρυγας τῆς, ἐπέτασεν εἰς οὐρανὸν, ἀφείσα θλί-

ψιν ἀμόθητον, ὁ δὲ ἀδελφὸς Νικολάος, ὃν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἄπνου, βαρέως φέρων τὴν διττὴν ταύτην θλίψιν ἀπελπίζει καὶ ῥίπτεται καλπαστικῶς πρὸς τὸ ἄλγος. Τὸ ἄλγος, ἡ μερὶς αὐτῆ των εὐαισθητῶν καρδιῶν, δὲν ἐφείσθη καὶ τοῦ Νικολάου. Ἐκτοτε πάλιν ἠθικῇ, διηνεκῆς ἀνεπαισθητῶς καὶ δεσμῆραι συνέταμεν τὰς ἡμέρας τοῦ βίου τοῦ ἀτυχῶς τούτου νέου, ἀπαραμυθήτου, ἀπεγνωσμένου. Νέος, μόλις διανύσας τὸ 27-ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὑπερῆφάνως τρισκαίδεκατον στέφανον ἀνδῶν πικρῶν σπουδῆς ἐπιμελοῦς εἰς τὴν Ζωσιμαίαν Σχολὴν τῆς γενετέρας Πατρίδος του καὶ εἰς τὴν Ῥιζάρειον καὶ Πανεπιστημιακὴν τῶν Ἀθηρῶν. Ἦτον ἀδύνατον νὰ ἰαθῆ ἐντελῶς ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠσθένησεν, ὡς γινώσκουσιν οἱ ἀναγνώσαντες τὸν «Δεκέβαλον» τοῦ πάσχοντος Πασχίδου αὐταδέλφου του.

Καὶ ἐντούτοις ὁ νέος οὗτος ἐν μὲν ταῖς Ἀθήναις συνετάξατο πλείστα ὅσα ἔργα, λόγους τε καὶ συγγραφὰς ἀνεκδότους, θαυμαζόμενας ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν του καὶ τῶν τελειοφίτων τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐνταῦθα δὲ ἐκδιδάξας μέχρι τοῦ ναυαγίου τοῦ Ἑλληνικοῦ Διδακτῆριου ὡς ὑποδιευθυντῆς, μετέφραζε μόνον καὶ ἀντέγραφε. Τὰ ἔργα αὐτοῦ σώζονται καὶ μαρτυροῦσι τρανῶς βεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἔπαλθεν αἰσθημα ὑψιπέτες καὶ εὐφάνταστον, ἀγρὸς πατριωτισμὸς ὃν ἐθήλασεν ὡς γνήσιος Ἑλληὴν ἀπὸ τοὺς μαστοὺς Μητρός Πελασγίδος καὶ Πατρός Θεσσαλοῦ, ὅστις ὑπῆρέτησεν ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ ἀνικῆτου Γ. Καραϊσκάκη, ἀφῆσας τοῦτον τότε μόνον, ὁπότε στίφη ἀλβανότουρκα εἰσελάσαντα εἰς Κανάλια ἤρπασαν τὴν ὑπὲρ Πατρίδος μάρτυρα αὐταδέλφην του Ζωὴν, καὶ ἀδελφιδὴν αὐτοῦ Βασιλικὴν, ἃς μεταβάς ὁ ἴδιος μέχρι τοῦ κέντρου τῆς Ἀλβανίας ἐξηγήρασε, καὶ τότε εἰς Ἰωάννινα ἀποκαταστάς συνέταξεν οὗτος ἀδελφός.

Ἄτυχῆς Νικολάε! Καὶ δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου σου ὑπήγορευες ἐπιστολὰς καὶ σύνταξιν εἰς τινὰ τῶν συμπολιτῶν σοι, καὶ πνέων τὰ λοιπὰ ἔγραφε διὰ κρητίδος ἐπὶ τοῦ μαύρου ἄβacos τοῦ Διδακτῆριου «Ζήτω ἡ Πατρίς!»

Ὁ γράψας τὴν ῥήτραν σοφὸς «Σκιᾶς ὄναρ ἀνθρώπου» διετύπωσεν ἀκριβῶς καὶ λακωνικῶς τὸ πολυπενθὲς καὶ πολύτταν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· ὁ δὲ χαράξας τὸ «Κρείσων θάνατος ὑπὲρ ζωὴν πικρὰν ἢ ἀρρώστημα ἔμμονον» ἀθάνατος Σειράχ ἀπεικόνισε πιστῶς τὸν προκειμένον νεκρὸν. Προχθὲς εἰσέτι, διαγελῶντος τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐρυθρωποῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος, ἠσπάζοντο βαρυστόνως ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοί· αὐθημερὸν δὲ ἡλίου δύναντος ἐδέχετο καὶ δέχεται ἦδη τὸν νεκρικὸν ἀσπασμὸν. Οἶμοι! τῆς ἀνιφάσεως τῶν βιωτικῶν!

ἢ felurî de chinurî și chinuîți.

În frumosul cântec al *treispredecelea* unde descrie negră dumberava spiritelor locuitorii ai trunchiilor, și unde ese umbra nenorocitului *Pietru de Vigne*, secretarul lui Frederic al 2-lea, te înflorezi când se descopere trista anecdotă a inocenței și a nenorocirei sale. Precum și în al *nouspredecelea* stylul quel mai tare quel mai agitator din toate cântecetele; iar în al *douăzeci și șaptelea* de unica frumusețe, unde noi vedem espres cu mare trasuri de penel statul politic de patru cetății a le *Romagnei* și spiritul conductorelui de Montefeltro, consumat într'ua flacără de ioc, aquea quare întău om de resbel și de Curte, apoi frate în penitență, se vede murind în focul etern, pentru que a svatuit pe Bonifatiu Octavu de a'i deschide *nebiruita fortoreța* di Palestrino. In quele de pe urmă în Cântecul lui *Ugotino*, qua cum cu uă sfoțâ supremă a geniului închide superbul cântec al Infernului

În Purgatoriul Dante face a se străvedea uă cortună meșă a Raiului și luciul aquelui fericit locaș în mijlocul dureroșei tempie. Chiar ângeri se pogorâ în totă splendoreă lor, fiind custođi nostri, cercetători nostri, ministri; acolo se cântă qua și în cer aquele

Ἰδοῦ θθεν ἡμεῖς σήμερον, φίλοι καὶ συμπατριῶται, συμμέτοχοι τῆς συμφορᾶς τοῦ φίλου Θ. Α. Πασχίδου, προπέμπομεν τὸ λείψανον, ὅπερ εἰς τέφρα καὶ ὁστᾶ ἐσκληρότα μεταποιεῖται· πλὴν ἀτενίσαστε καὶ τὴν γελόεσαν γαλήνην, ἧτις δεικνύει τὸ πετάσαν εἰς τὸν ἀφθαρτον κόσμον ἡσώχως πνεῦμα, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ποιηθέν. Τὴν γαλήνην ταύτην μεταίως ζητεῖ τις ἐν τῷ φθαρτῷ κόσμῳ.

Ἡ φιλόθενος τῆς Ῥωμανίας! καθὼς ἐδέχθης μέχρι τοῦδε μυριάδας δούλων τε καὶ ἐλευθέρων Ἑλλήνων εἰς τὰ μητριακά σου στέρνα, δέχθητι καὶ τὸν Νικολάον Ἀθανασίου Πασχίδην, ὅστις πενθῶν ἐξελέξατο τὴν γῆν ταύτην ἢν ἀγάπα πολὺ, καὶ τοὶ λίαν ἄξενον πρὸς τὸν αὐταδέλφοντου δευχθεῖσαν, κατόπιν τοιούτων τρομερῶν θυσιῶν καὶ δοκιμασιῶν, δι' ἃς κατήνησεν ὡς ἐπαίτων.

Δεῦτε λοιπὸν δῶμεν τὸν ὕστατον ἀσπασμὸν καὶ συγχωρήσωμεν αὐτὸν ὅπως καὶ ἡμεῖς τύχωμεν τῆς ἀφέσεως ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός ἡμῶν!

Τῇ ἑκτῇ ὀκτωβρίου ἀπεδήμησε, τῇ δ' ὀγδόῃ ἐκηδέυθη εἰς τὸν ναὸν Βουκουρεστίου «*Foisorii*» ὁ περιπόθητός μοι ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΣΧΙΔΗΣ

DACO-ROMANIA.

Questiunea tratatelor între Pórtă și Dacoromânia ia un caracter fórte grav din fi în di. Turcia este viclenă, de și se pare liniscită, și de aquea ea se pregătesce cu forțe navale, pedestre, cǎlăresci și se fortifică unde socotesce que póte fi pericol. Suntem cetățeni liberi, desinteresați, de aquea atragem atențiunea asupra a-questor pregătiri, precum și asupra unor șoptiri que se aud de quatre mulțimea de Turci, quari aũ coplesit capitala, și quari, dupe tractatele vechi, nu pot ședeã mult timp instanați în capitală; aquești Turci însē își făcură chiar culcușuri aqui și trăiesc cu concubine chrestine, dupe cum ne am informat, de un an întreg. Sperăm que am vorbit destule spre a fi pricepuți din partea quellor competenți. Chiar «*Pressa*» reproducend un extract al unui articol «*Conspirația din Serbia*» serie que Turcia conspiră și provocă Serbia trimițend oștiri în fruntariile ei, dar noi adăogăm que ea concentrează oștiri chiar pe lungul Dunărei, amenințand România, de și a fost forțată a recunoșce greșala prin libearea Românilor inchiși într'un mod ienifericesc în Tulcea.

Assemenea rugăm pre pré înălțatul Metropolit *Primat* și pre Synodul local al ferrei sē ne spuie que s'a făcut cu questiunea Bisericei Daco-române? Questi-

ymunrî de binecuvîntare și de glorie, făcendute a resimpi negrăita lor melodî. La auđul aq' estor cãntece, pecãtoși munciți pentru crimele lor se simțescũ ânquē și mai asupriți.

Aqueste umbre strălucinde și variatele secțiuni a le aquestul Regat de expiare sunt nisce descrieri și tablouri a le moravurilor și usurilor istoriei secolului seũ atãt de fecund în desordine morală și discordie politică. Sunt demne de admirat descrierile Franciscei de Rimini, a Contelui Ugotino, a lui Farineta și a lui Montefeltro, pline de varietate, de afecțiune și de melancholie în quãt etindule te amplî de uă nesfârșită dulcēșă, și adese ori simțesci și lacrimi pe genele ochilor, veđend tristul finit al lui Manfredi, strania plecare a lui Buonconte și tragica môte a nefericitei Piel.

Frumusețile que curg din gura poetului sunt atâte și ast-fel de variate de la început și până la fine în quãt înțellegi sufletul nobil, în quare sborã gentileșă quea mai fină și gustul quel mai delicat al Frumosului, deschidendurî noue horizonte de cugetarea noue simțiminte le animă și de mînte a-quelui quare aspiră sus.

Călătoria miraculoșă a Poetului pășind,

personă și quea mai mare manie a cerului supără pre Ingiuratori altuia..... Astfel în al doilea regat își curăță peccatele prin pedepse potrivite cu vetămarea que pricinuiră în societate, și numai la aqueștă themă socială se referă questiunele quare în aquea trecere își propune și disputa eminentul Poet.

El d'a pururea mare, d'a pururea legat sieși vivifică Poema, respândind aquei interes ardinte; aplecat de la intimele raporturi de Patriă, de nașă, de faptele individuale și contimpurane și alte cu scop de a redescrpta atentiunea lectoiiului, usend de putintele și neîndoitul bold al animei și aretând din timp în timp între duiosi locuitori ai iazerului, nisce fiițe nefericite quare avură ore quare virtute pe pãmânt, que doră ei ar fi voit a iubi și que ei ved cu un simț de pietate și gróză de a fi prada suppiciniilor giustitiei eterne.

Unu din aqueste passagiuri escelente ne offeră cãntãtorul nostru, quãnd gãsesce pe Forinata di Uberti în mare cimitiriã de morminte înfocate, unde se chinuesc culpabili pentru eresile lor.

El descrie cumpetul seũ militar, nepãsarea lui; indignarea sa pentru que n'aũ usat și de alte mijloce de forță spre a fãthemia feri-

cirea ferrei sale; în fine sympathy de uă animă mare, pentru que a scãpat de la quel ingrași și a conservat Florența, qua quel mai frumos monument al patriotismului și al virtutei sale; quãci de și se află în cruda înprejurare de a face resbel contra ferrei lui ingrate, ei își resbunã generos prin a o scãpa și a muri departe de sinul ei.

Dupē aqueștă Dante fãresce umbra lui Cavalcanti; Cavalcanti cum îl vede îi quere știința despre fiul seũ, și Dante întãrđind de aî rãspunde, ei cuprinđindu-se de uă presimțire tristă quã ar fi murit fiul seũ, móre și el, mult mai simțitor de mórtea fiului seũ de quãt de torturele quele mai strãșnice que sufferia în infernũ. Tablou sublim și tot de uă dată pathetic! descris cu uă ardore și uă eminență fãrã de asemãnare quare îi iãpescce mirarea pentru tragica noutate a subiectului. Ast-feliũ Dante urmēzã a presenta ne încetat privelescile quele mai teribile, iconele quele mai fantastice, pasiunile quele mai puternice, uã miscare continuã și progressivã, uã nemãrginire de plan, uã originalitate de invențiune, de machinațiune, de interes viu. El aũ lãsat de uã parte descrierile geografice, stahiile, Arpiile, Centaurii, Furiile și atâte alte genuri

nea este forte serioasă și din quelle mai de căpetenie! este vorba de orthodoxia strămoșească, de pravoslavnicia străbună, de Ecclesia Daciei, quare a fost slăvită odinioară chiar în Synódele sobornicesci (Ecumenice), quare a fost onorată cu venirea chiar a Patriarșilor (mai cu semă în Iași), unde s'a ținut și Synod general, și unde s'a decretat chiar Cărți și Encyclice quatre tóte Bisericile orthodoxe, quare a fost înălțată chiar în rangul Patriarchiei, déquē uădată a venit un Patriarch (Nifon quel pré sânt în Tirgoviste) și a seđut pe scaunul aquestei Țeri;

Deci întrebăm que s'a făcut cu Biserica Dacoromâniei? Există uă Hotărîre a Bisericii Ecumenice cu tóte quelle alte Biserici și Synódele Orientali contra unor inovațiunii introduse în Codul Ecclesiastic al Daciei, «Diagnoma.»

S'aú applamat óre aqueste inovațiunii? S'aú îndreptat óre nisce eresii hasmatice? S'aú scris Patriarchulu și Synódelor din Orient qua sē se trimiță uă altă Carte destegătoria saú uă Contra-Hotărîre pentru punerea în canonicitate a Bisericii Dacoromânilor? uă anti-diagnomă?

Asceptăm un respuns, reclamat de tótă Țerra, și mai cu semă din partea șuimelilor nobile, credincioșe și cu iubirea tradițiilor sacre din vechime apucate de la strămoși, moși și părinți generațiunei actuale.

Hotărîrea saú Diagnoma era tradusă în fóia reposatului Conte S. Rosetti «Ecclesia», din anul 1866. Ei bine! aquestă Hotărîre (Părerē) este un părete, quare desparte Biserica Orientală cu Biserica Dacoromâniei.

Pré-înălțatul Metropolit Nifon este în drept a reclama uă anti-Diagnomă: altfel, Biserica fiică se află inque în ruptură cu Muma Biserică, nicl cu Orthodoxia, nicl cu Catholicismu, qui intr'un chip me-teor, quare pune pe gânduri pre or-que cleric consciincios, pre or-que Chrestin drept-credincios.

Νικολάου Ἀθανασίου Πασχίδου.

Α. Περί τῆς ἀληθείας τῶν Ἐδαγγελίων.

Πᾶς δ ἐν διαφοροῖς τῆς ψυχῆς διαθέσεισιν ἀναγινώσκων τὰ ὑπὸ τῶν τεσσάρων Ἐδαγγελιστῶν συγγεγραμμένα Ἐδαγγέλια θαυμάζει καὶ ἐκπλήττεται διὰ τε τὰς ἐν αὐτοῖς περιεχομένας ὑψηλὰς καὶ μεγάλας ἀληθείας, καὶ τὰ πάντα νοῦν καὶ λόγον ὑπερβαίνοντα μυστήρια πανταχοῦ ἀναγινώσκων αἰσθάνεται τὴν ἀλήθειαν εὐωδιάζουσαν, πανταχοῦ καθορᾶ φῶς μεγαλοπρεπῶς ὡς ἐκ θείας πηγῆς ἐπὶ τοῖς διηγουμένοις διαχέμενον ἐν δόξῃ καὶ λέξει εὐρίσκει ἀέντων πλοῦτον νοημάτων καὶ ὑψηλῶν διδαγμάτων ἄνευ ἐπιτηδεύσεως ἐρρι-

înainte ajunge pēnā la regiunea gloriei și a luciului. Alocuțiunile que țin umbrele quele sante cu extasiatul călător sunt nisce alusiuni la spiritul secolului, la statul politic al nefeicitēi Italiei, la calamitățile Florenței și al strălucitului seú proscris.

Deră aqueste reamintiri nu schimbă de loq augusta serenadā a locașurilor și vi se descoperă îngrădat din dulcēsa și calmare în quāt lasā în repaos ilusiunea simțurilor și limbagiul pasiunelor.

Totu dispere quea que natura omului are mai pământesc în beatitudinea eternă. gradele supreme ale bucuriei, ale virtuței, ale meritului, stățiunile lor, rangurile lor, totul se exprimă cu un limbagiū luminos de uă claritate pușin saú mai mult întinsă, pușin saú mai mult expansiva de embleme fulgerēnde, de danțuri, de cānturi, de mișcări, și de voce symphonite, quare se învêrtesc, și ne exprimă tóte împreună, pyrena armonia și perpetua veselie a Paradisului.

Cu tóte aquestea mulți critici sunt în accord a judeca uă inferioritate óre-quare în alte cāntece, fiind quam mărginită partea pathetică și dramatică a epoeei, impov-

μένων. Ὅποση διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων βιβλίων καὶ τοῦ βιβλίου τῆς ἀποκαλύψεως ὑπάρχει! ὅποια ἀντίθεσις ἰσχυρὰ μεταξὺ τῶν θύραθεν συγγραφῶν καὶ τῶν θεοπνευστῶν Ἀληθειῶν! καὶ δικαίως· διότι ἐκεῖνοι μὲν, οἱ θύραθεν φιλόσοφοι καὶ συγγραφεῖς, μὴ ἔχοντες φυσικὸν κάλλος τὴν ἀληθῆ εὐσέβειαν, σπουδάζουσι νὰ φαίνωνται σεμνοπρεπεῖς διὰ τῆς συμπλοκῆς τετρονευμένων λόγων, καὶ καλλιπερίας λέξεων· οἱ δὲ ἡμέτεροι Ἐδαγγελισταὶ οὐκ εἰσι τοιοῦτοι· διότι ὑπὸ τοῦ θεοῦ φωτὸς ἐλλαμφθέντες, καὶ ἀπεκδυθέντες τὴν ἐξωτερικὴν φαντασίαν, ἦν ἐκεῖνοι ὡς πέπλον περιβάλλοντο, παριστῶσι τὸ φυσικὸν κάλλος, οὐχὶ ἀκονῶντες τὴν γλῶσσαν, οὐδὲ διδασκόντες τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἐπιτηδευμένον τῆς φράσεως, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς θεαῖς διδασκαλίαις φιλοσοφούντες, καὶ ἀνακηρύττοντες τὴν ἐνοικοῦσαν χάριν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς τῶν ἔργων καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεως καὶ τῆς τοῦ βίου αὐτῶν τελειότητος. Ναί! ἀλίεις ὄντες καὶ ἀγράμματοι ἐκήρυξαν καὶ διεπράξαντο τοιαῦτα, οἷα οὐδὲ κατ' ὄναρ ἐφαντάσθησαν οἱ πρὸ τούτων τῶν θεῶν ἀνδρῶν ἀμάσσαντες μυρίοι φιλόσοφοι. Πῶς δὲ ἤδυναντο νὰ σαγγεῦσαι φιλοσόφους διαφορῶν συστημάτων καὶ δοξασιῶν, εἰμὴ εἶχον τὴν ἀνωθεν ἀντίληψιν; πῶς ἤδυναντο νὰ προάξωσι εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καθόλου ἔθνη διαφοροῦ ἀναπτύξεως, ἂν ἡ διδασκαλία αὐτῶν δὲν ἦτον ὑπερτέρα τῆς ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων Σχολαῖς; Ἐνεκα λοιπὸν τῶν θριάμβων τούτων, οὗς οἱ τοῦ Κυρίου μαθηταὶ ἐθριάμβευσαν κατὰ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἔνεκα τῆς ὑπ' αὐτῶν ἀποσκορακίσεως καὶ φυγαδεύσεως τῶν δεισιμασιῶν καὶ τῆς τοῦ νέου πνευματικοῦ κόσμου διαπλάσεως τὰ συγγράμματα αὐτῶν, τὰ ἐρὰ καὶ θεῖα Ἐδαγγέλια, ἐξέχουσι καὶ λίαν διαπρέπουσι πάντων τῶν ἀνθρωπίνων βιβλίων, καὶ ἴστανται ἐν τῇ ὑψηλῇ, ὡς λύγιοι καὶ πυρσοὶ ἀείφωτοι, δαδουχοῦντες καὶ φωταγωγοῦντες αὐτῆν. Διὰ δὲ τὸ ἔξοχον τῶν ἐνοιῶν τῶν Ἐδαγγέλίων, εἶτι καὶ νῦν παρισταμένον ὡς μῆλων χρυσῶν ἐν ὄστρακίσι σκεῦσι ταῖς χερσὶ τῶν ἐθνικῶν ἐπὶ ὀλοκλήρους αἰῶνας διαφυλαχθέντων, καὶ ὡς ἐκ θαύματος διασωθέντων, καθίσταται τοσοῦτον σοβαρὰ καὶ μόνιμος ἡ ἀλήθεια αὐτῶν, ὥστε ὁ τὴν ἀλήθειαν τούτων βουλόμενος σαλευσάμενος πρέπει ν' ἀρνηθῆ τὴν ὅλην τῆς πολυχυμάντου ἀνθρωποπότητος ἱστορίαν, καὶ τὴν συνεχίαν αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Μόνη αὕτη, τοῦτέστιν ἡ ἐν τοῖς Ἐδαγγέλοις περιεχομένη ἀλήθεια μετέβαλε τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἀποσοβήσασα καὶ διαρκῶς φυγαδεύουσα πᾶν τὸ ἀπάθοναυτῆ. Καὶ ἂν παραλείψωμεν δὲ τοὺς ἄλλους ἀποδεικτικὸς χαρακτήρας οὗς τὰ βιβλία τῶν ἱερῶν ἐκείνων ἀνδρῶν φέρουσι, μόνη ἡ ἀνάπλασις αὕτη καὶ μεταρρυθμίσις τοῦ βίου, τῶν ἐθνικῶν καὶ τῶν πολιτευμάτων τῶν ἀνθρώπων οὐκ εἰσι τεκμήρια ἀλάνθαστα, ὅτι πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ τῇ βίβλῳ τῶν Ἐδαγγέλων περιεχόμενον ἔχεται ἀληθείας ἀφιλονεκίητος, ἀκεραϊότητος μεγάλης καὶ ἀξιοπιστίας θαυμαστῆς;

Ἐπεξελθόντες ὑπὸ γενικῆν ἐποψίαν τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐν τῇ Ἐδαγγελίῳ ἱστορουμένων, δέον ν' ἀναθεωρήσωμεν μερικῶς, καὶ ἀποδείξωμεν ὡς οἷον τε πλατύτερον, τὴν ἀλήθειαν αὐτῆν, τὴν ἀποδεικνύουσαν τοὺς Ἐδαγγελιστὰς φέροντας ἐχρηγυότητος καὶ ἀξιοπιστίας τεκμήρια, καὶ διὰ τοῦτο μῆτε ἀπατήθεντας, μῆτε βουλομένους εἶτε δυναμένους ν' ἀπατήσωσιν ἐν τῇ συγγραφῇ τοῦ βίου καὶ τῶν πράξεων τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος. Καὶ δὴ πρῶτον λέγωμεν, ὅτι ἀκριβεῖς πληροφορίας

rëndul quē a întrecut limitele apostolice lui prin descrierea unui que nedat omului de a imagina; adique uă veselie negrăită și simbolică opresce conceptul slabei nostre înfelegeri—ei șicēnd și quā nu este tot d'auna înalt quea que trece preste simțul nostru conform termenelor Artei. Alți din contra afirmă quē Dante în aquest cântec mai mult de quāt Poet el este un mare Profet, quare a străbătut prin imaginațiune spaciurile ceresci deschidēnd muritorilor adevērul de un ordin unou, fiind mai presus și cu neasemănare chiar de quāt aquei înalt Poeti.

S'a șis quē educația nevoioasă a secolului nostru inspirându-se din studiul Divinei Poeșie va afla uă înaltă încelepciune în simjurile poetice, va resfrēnge din aquele pagini scānteile sacre ale geniului lui Dante, se va înflăcāa de sântul aquei entusiasm pentru hincle și pentru Adevērul, se va adāpa de aquei simfimēt esquis al Frumosului, epui-sēnd mare cugetări, pure măririi, nobile duioșii și îndemnând quātre fapte mărețe, glorioșe; de aquea în tóte părțile se recomandă studiul aquestei poeșie gniale.

In Germania se înmulțesc cathedrele pentru meditația lui Dante: Vestitul Blanc fi comentēzā la Halle.—Fauriel, Quinet Lenormant,

ἔχοντες οἱ ἐκφάντορες οὗτοι περὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου δὲν ἠπατήθησαν ἐν τῇ διηγήσει, ὡς ἐπὶ τριετίαν αὐτόπται μάρτυρες γενόμενοι τοῦτε βίου καὶ τῶν πράξεων τοῦ Θεοῦ αὐτῶν Διδασκάλου.

Πάντες ὁμολογοῦσιν, ὅτι ἔχομεν ἄμμεσον ἀπόδειξιν περὶ τῆς θεότητος τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἱστορίαν τῶν ὑπερφυσικῶν γεγονότων τῆς ζωῆς αὐτοῦ, συγγραφείσαν ὑπὸ τῶν οικείων καὶ συγχρόνων τοῦ Θεοῦ προσώπου, ὡς λέγει τις ἐξ αὐτῶν. «Ὁ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα, καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν». (Ἰωάν. Καθολ. Α'. α. 1), καὶ περὶ τῆς ἀληθείας, τῆς ἱστορίας λέγει ἕτερος. «Ὅτι οὐ σεσοφισμένοι μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐνωρισάμεν ἡμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γεννηθέντες τῆς ἐκεῖνου μεγαλειότητος» (Πετρ. Καθολ. Β'. α. 16). Ἐχομεν οὕτως ὑπὸ ἐποπτῶν γενόμενον τῆς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μεγαλειότητος ἱστορίαν, καὶ οὐχὶ μόνον μίαν, ἀλλὰ τέσσαρας, αἰτινὰς εἰσι θετικαί, ἄμμεσοι καὶ διάφοροι, πλὴν τῶν λοιπῶν ἐπιστολῶν τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, αἰτινὰς ἀναφανδὸν διακηρύττουσι καὶ διαβεβαιοῦσι τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ Ἐδαγγελίου, καὶ ὧν ἐπιστολῶν ἡ γνησιότης καὶ τὸ κύρος ἀναντίρρητον· διότι φέρουσι τὴν σφραγίδα τοσοῦτων πόλεων καὶ χωρῶν, αἰτινὰς ἀσμένως καὶ χαριέντως δεχόμενοι αὐτὰς διωγάνου τὰ τῶν ἐνοικούντων γῆν.

Ἐκ τῶν τεσσάρων δὲ τούτων Ἐδαγγελιστῶν τῶν περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς πεπληροφορημένων πραγμάτων ἀναταξάμενον διηγήσιν (διότι οὕτω τις ἐξ αὐτῶν λέγει (Λουκ. α. 1), ὁ μὲν τελώνης Ματθαῖος καὶ ὁ ἀλιεὺς Ἰωάννης ἐγένοντο αὐτόπται καὶ μάρτυρες τῶν διδασκαλιῶν καὶ θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ, οἱ δ' ἄλλοι δύο Μάρκος καὶ Λουκᾶς ὁ ἱατρός ἦσαν ἀκόλουθοι καὶ συνεργοὶ τούτων τῶν ψηλαφουμένων τῶν Λόγων τῆς ζωῆς, ὧν ὁ μὲν Μάρκος ἔγραψεν, ὑψηγήσει Πέτρος τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, ὁ δὲ Λουκᾶς, ὁ ἱστορικώτατος, ὡς ἐκ τοῦ ἐν τῇ Ἐδαγγελίῳ προλόγου διαδηλοῦται, ἦν οικειώτατος φίλος καὶ πιστότατος ὁπαδὸς τοῦ ἐξ ἀποκαλύψεως ὀρανοβάμονος Παύλου, καὶ εἶδε καὶ ἐπέγνω τοὺς ἰδόντας τὴν δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν τοῦ πρὸς Αἰώνων Ἐπηγγελμένου τοῖς πατράσιν ἡμῶν Μεσοῖο, τοῦ τὴν κτίσιν πᾶσαν διὰ τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας ἀνακαίνισαντος καὶ λυτρώσαντος. Οὗτοι δὲ πάντες οἱ Ἐδαγγελισταὶ δὲν ἔγραψαν οὔτε κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, οὔτε ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις, οὔτε συνελθόντες καὶ συνομιλήσαντες ἀλλήλοις, καίτοι πάντες ἔγραψαν μικρὸν μετὰ τὴν ἐν δόξῃ ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Παρὰ τὴν ἰσχυρίαν τὰ τέσσαρα τούτων Ἐδαγγέλια βλέπει τοὺς τεσσαρας πρῶτοντοπους εἰς τὸ εἶδος αὐτῶν καὶ ἀσκέτως ἀπ' ἀλλήλων γράφονται; καὶ τῶνόντι ὁ μὲν Ματθαῖος π. χ. διαφέρει τοῦ Μάρκου κατὰ τὴν τάξιν, καθ' ἣν διηγείται γεγονότα τινὰ, τὰ καὶ ἐν συνόψει εὐρισκόμενα, ἐν ᾧ ὁ Μάρκος ἀφήγησιν τῶν συμβάντων τούτων διεξοδικώτερον καὶ τακτικώτερον ποιεῖται; ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ λοιποὶ δύο Ἐδαγγελισταὶ. Καίπερ δὲ πάντες διηγουμένοι τὰ κατὰ τὸν ἐπίγειον βίον τοῦ Ἰησοῦ δι' ἄλλων λέξεων καὶ φράσεων, καὶ κατὰ διαφορῶς περιπτώσεις, ὅμως οὐδεμίαν πρὸς ἀλλήλους ἀντίφασιν ἔχουσι· ἂν δὲ ἐξετέθησαν εἰς παρενοήσεις τινὰς, αὐταὶ φαινόμενα μόνον καὶ οὐχὶ πραγματικὰ εἰσι· διότι τῇ ἐπισταμένως διερευνῶντι τὰ ἐν αὐτοῖς ὑποδεικνύεται ἡ ἀλληλένδετος τῆς ἀλη-

Ciconi, Casella, l'añ explicat n Capitala Franciei, Sidney, Smith, Macaulay, Brougham aú propagat studiile lui Dante în Anglia. Chiar America își plătēse tributul la înaltul Poet prin înmulțirea cathedrelor; erā în Italia numaí douē! Una în florența—alta în Ravenna, unde zacū oșele înquē tremurēnde de mânia și iubirea Patriei ale aquei mare geni, quare a dat în viața sa un resbel atāt de crunt contra viçului social și politic, și a înălțat cu versuri atāt de sublime virtutea civică și publică.

Pentru binele decí al Patriei aș dori qua aquestă Poemă suverană sē se studieze curat și esact în tóte frumusețele și puantele sale minuțioșe, variate și nefinite sub punctul de vedere artistic, scientific, filologic și politic, nu numaí pentru tótă peninsula noastră, dēr dequa s'ar putea și în Dacia, Grecia și în tot Orientul subjugat cum și în Occident, qua un studiū genial spre civilizațiunea și moralisarea lumēi, aducēndu-ne aminte quē forte bine a observat profesorele Vincenzo Pagano quē «noua civilizațiune s'a început în Italia în secolul XIII-lea și XV-lea quānd Dante, San Tommaso, Pier delle Vigne Columbu, Galileu, Machiavelli, Buonarrotti, Raffaello, Da Vinci, Cellini, Campanella, aú

θείας ἄλλοις, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύνανται νὰ γυμνάσωσιν αὐτοὺς αἱ παρενοήσεις τῆς τῶν γραφομένων ἀξιοπιστίας καὶ ἀθεντείας· ἀλλ' εἰποῖ τις ἂν, ὅτι ἐκ συνθήματος ὑπέπεσον εἰς τὰς φαινόμενα ταῦτα ἀντιφάσεις ἢ παρενοήσεις· πολλοὺ γε καὶ δεῖ· διότι δὲν ἤδυναντο νὰ ἐπινοήσωσι τοῦτο, χωρὶς νὰ προδώσωσιν ἑαυτοὺς διὰ τινος κατὰ τὰ λοιπὰ πραγματικῆς ἀντιφάσεως. Πάντα λοιπὸν εἰσι φυσικὰ τοῖς Ἐδαγγελισταῖς. καὶ μόνον ἡ βεβαία πηγὴ τῆς Ἀληθείας ἐποίησεν αὐτοὺς συμφώνους, ἀπ' οὗ αἱ φαινόμενα αὐτῶν ἀντιφάσεις ἀποδεικνύουσι, ὅτι δὲν ἔκαμον συνεννόησιν ἄρα σύγχρονοι, ὄντες καὶ ὁπαδοὶ καὶ αὐτόπται τοῦ βιογραφουμένου ὑπ' αὐτῶν Λόγου τῆς ζωῆς δὲν ἠπατήθησαν ἐν τῇ συγγραφῇ.

Φέρε ἴδωμεν νῦν, εἰ ἠθέλησαν ἀπατήσαι ἄλλοις, ἢ εἰ ἤδυναντο τοῦτο πράξαι.

Ἀποβλέποντες εἰς τὸ εἶδος τῆς συγγραφῆς καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν τῶν συγγραφέων πολιτείαν οὐδόλως δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν ὑπ' αὐτῶν ἱστορουμένων. Ἐμψυτος τοῖς ἀνθρώποις εἰσιν, ὅταν συγγράψωσι ἱστορίαν τινὰ, καὶ μάλιστα ὅταν διηγῶνται μεγάλα καὶ θαυμαστά ἔργα χρῆζοντα ἀποδείξεως, ἢ θέλησις καὶ ἐπιθυμία τοῦ νὰ τύχῃσι παραδοχῆς καὶ πίστεως παρὰ τῶν ἀναγνοστῶν ἢ ἀκραστῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτων μεταχειρίζονται λόγους αἰτιολογουμένους, σκέψεις ἰδίας καὶ μαρτυρίας συσσωρευμένας ἐκ τε τῶν συγχρόνων καὶ ἀρχαίων· τοῦτο δὲ τί ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὴν ἀμφιβόλῃν καὶ τὸν φόβον, ὃν ἔχουσι μήπως δὲν πιστευθῶσι τὰ ὑπ' αὐτῶν λεγόμενα; Τί ἄλλο ἀποδεικνύει τοῦτο, εἰμὴ τὴν δουλίαν, μήπως ὑποληφθῶσιν ὡς εὐπιστοὶ καὶ μὴ ἱκανοὶ νὰ διακρίνωσι διὰ τῆς λογικῆς στάθμης τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τοῦ ψεύδους, τὸ πιθανὸν ἀπὸ τοῦ ἀπίθανου; Ἰδωμεν δὲ τί πράττουσιν οἱ ἡμέτεροι συγγραφεῖς· οὗτοι θεωροῦντες ἀνωφελεῖς καὶ περιττὰς τὰς ἀποδείξεις καὶ αἰτιολογίας καὶ μαρτυρίας ἀρέσκονται μόνον εἰς τὴν ἀπλὴν βεβαίωσιν καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἐδαγγελίου, ἵνα ἐπισύρωσι τὴν πίστιν τοῦ Λαοῦ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτῶν γραφόμενα καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἱστορίᾳ τοῦ μυστηριωδέστατου, ὅλων ἀκαταλήπτου καὶ ἀνερμηγέστου θαύματος, τῆς ἐνσάρκωσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν τῇ εἰσαρθένῃ Μαρίᾳ, τὴν αὐτὴν μέθοδον μεταχειρίζονται καὶ αἰνεῖ πρὸς τὸν ἔνεκα ἀπιστίας ἀμφιβάλλοντα καὶ διὰ τοῦ λογικοῦ ἐρευνησάμενοι βουλόμενοι ταῦτα ἐκφωνοῦσιν, «ἔργου καὶ ἰδέε» καὶ δικαίως· οὗτοι μὲν γὰρ ἐκφάντορες βουλευμάτων Θεοῦ, τοῦ καθοδηγήσαντος τὸν κλάμον αὐτῶν, ἐκεῖνοι δὲ συγγραφεῖς ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Δεῖγμα δὲ οὐχ ἤττον θαυμασίον τῆς τῶν Ἐδαγγέλων ἀληθείας εἶναι τί, ἐν τῇ διηγήσει τῶν πολλαπλῶν καὶ παραδόξων θαυμάτων οὐδεμίαν εὐρίσκειται θαυμασμῆ ἔκφρασις, οὐδεμίαν διηγηματικὴν ἀρέσκεια, οὐδεμίαν περιττὴ λεπτομέρεια, οὐδεῖς παράσιτος πλατυσμός, οὐδεμίαν, συνελόντι φάναι, φροντίς, εἶτε ὅπως εδαρσετήσωσιν, εἶτε μήπως δὲν πιστευθῶσιν, ἀλλ' ἀπλότης ὑψηλῇ καὶ πάσης περιεργίας περιφρονητικῇ· προφανὲς ἐστὶν ὅτι δὲν ἐπινοοῦσιν οὕτως οἱ ἀνθρώπων εἶναι ἀπόδειξις οὐ μόνον εἰλικρινείας πρὸς πᾶσαν ἐπιτηδεύσιν ἀλλοτριῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀκραδάντου πεποιθήσεως, ἦν περὶ τῆς τοῦ Διδασκάλου αὐτῶν θεότητος εἶχον· δὲν διηγοῦνται τὰ θαύματα καὶ τὰς θείας αὐτοῦ διδασκαλίας, ὡς ἔφθην εἰπῶν, ὅπως ἐξεγείρωσι τὴν προσοχὴν, ἢ γαργαλίσωσι τὸ ὄσ, καὶ κολακεύσωσι τὴν περιεργίαν ἡμῶν, ἀλλ' ὅπως στερεώσωσι τὴν ἡμετέραν πίστιν, καὶ παράσχωσιν

aparut qua nisce comete stralucifere pe orientele lumesc.»

Din aquea epocă Steoa civilizațiunei apucă alt drum, trecū spre a lumina cerul Franciei, Germaniei, Angliei—erā Italia uitēnd pre corifei seí, remase în întunerec.

Apoi eșirā Bacon, Copernic, Leibnitz, Newton, Milton, Kant și alți geniali sublimi și extraordinari; aú remas însă și în Italia un cămin lucifer și scānteitor în mijlocul nopților întunecoșe, de unde străluciră douē lămpii luminēnde, Vico și Alfieri.

In secolul nostru astrul civilizațiunii s'a reluat cursul seú strălucitor, condus de Manzoni, Foscolo, Monti, Gioberti, Leopardi, Rosmini, Cantù, Mazzini, Romagnosi, Gioia și Guerrazzi,

Italia nu este asemenea înapoi de nicl uă națiune, și nicl nu are nevoie de cugetarea de peste Alpe pentru a și cultiva Științele și Litterile; fi ajunge sē-și ție privirea fixă în nemuritorul seú Poet.

ἡμῖν ἐστὶ τὰ ὄντως βέβαια καὶ ἀληθῆ ἀποδεικνύονται μᾶλλον διὰ τῆς ἀπλότητος καὶ γυμνότητος τοῦ λόγου. Τὴν ἀφέλειαν δὲ ταύτην καὶ τὴν ὡς ἐκ ταύτης προερχομένην ἀλήθειαν βεβαιώσῃ καὶ τὰ περὶ ἐαυτῶν καὶ τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος λεγόμενα. Καὶ τῶνδε ἐκφέρουσι τοὺς χαρακτῆρας αὐτῶν ὡς μὴ ὄντες αὐτοὶ οἱ φέροντες τούτους διηγούμενοι τὸ ταπεινὸν τοῦ γένους αὐτῶν λέγοντες, ὅτι ἦσαν ἀλίεις, τελῶναι καὶ ἀμαρτωλοῖ- ταιούτατα δ' ἐξαιτία θαύματα βλεπόντες διασαλ- πίζουσι περὶ ἐαυτῶν ὅτι ἦσαν ἄπιστοι, βραδείς τῆ καρδίᾳ καὶ παχυλοὶ τόντε νοῦν καὶ τὸ πνεῦμα ταύτην δὲ τὴν ἀφέλειαν καὶ ἀπλότητα ὡσαύτως φυλάττουσι καὶ ἐταν περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ ἀναφέρουσιν· οὐδὲν πρὸς ἔπαινον τούτου λέγουσιν, οὔτε πρὸς ἕμνον τῶν πρὸς ἐαυτοὺς ἐδερτημάτων, οὐδὲ πρὸς ἐλεγχὸν καὶ μὲμφὴν ἐκείνων, οἵτινες ἐδίωξαν, ἐσταύρωσαν Τούτον, ὅστις πνευματικὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρή- σατο. Καί τοι δὲ οἱ Εὐαγγελισταὶ ἤξευρον τὴν πώρωσιν καὶ τὸ μῖσος καὶ τὰς κακὰς διαθέσεις, ὅσας ἔμελλον ἀπαντῆσαι, αἵτινες ἤδη ἤρξαντο περικυκλοῦσαι αὐτούς, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, εἶχον ἐκχυρῆ κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ καὶ κατ' αὐτῶν, ὅμως βλέπομεν αὐτοὺς φυλάσσοντας παρά- δοξον ἡρεμίαν, οὐράνιον γαλήνην, καὶ παντελῆ ἀπουσίαν πάσης προφυλάξεως καὶ διασφαφέως καὶ δικαιολογίας. Ὁ τρόπος λοιπὸν οὗτος ἐν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ, εἰμὴ ἡ ὑπερτάτη εὐκρί- νεια καὶ πεποθῆσις παρέχει τῷ Εὐαγγελίῳ θαυμασίον ἀληθείας χαρακτῆρα· ἡ παντελής αὐτῆ ἔλλειψις σκέψεων καὶ καλλιπειίας, ἡ ἀπάθεια καὶ ἀπλότης αὐτῆ ἐν τῇ διηγήσει ἐκφανέστερα ποιεῖ τὰ γεγονότα καὶ περιβάλλει αὐτὰ θαυμασίαν ὄψιν αὐστηρᾶς ἀκρίβειας.

Ἐάν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸν βίον τῶν συγγραψάντων τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια ὑπολείπεται ἡμῖν ἀποδείξει τελευταῖον, ὅτι καὶ ἡ πρόθεσις καὶ προαίρεσις τῶν Εὐαγγελιστῶν ἦτο νὰ γρά- ψωσι πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ πράξωσι· καὶ πρῶτον λέγωμεν περὶ τοῦ βίου αὐτῶν.

Πάντες οἱ τοῦ Κυρίου Μαθηταί, πλὴν ὀλίγων τινῶν, πάντες μαρτυρικὸν θάνατον ἔλαβον, πάν- τες ὑπέπεσαν εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνων τῶν ὀλε- τήρων τῆς ἀνθρωπότητος, οἵτινες ἤρρασαν, φεῦ τῆς ἀνάσας ἀδελφῆ βλεπόντες βέρον κρυμμένον, τὸ ἀπὸ ἀθῶν καὶ ἀκάκων νηπίων, οἵτινες ἐτερ- ποῦντο βλέποντες ὑπὸ ἀγρίων θηρίων, πρὸς πλη- σμονῆν τῆς ἀπλήστου αὐτῶν καρδίας, σπαρασσο- μένους ἐκείνους τοὺς ἄνδρας, οἵτινες ἐσκόπων νὰ φέρωσι τὴν εἰρήνην καὶ ἀγάπην εἰς τὸν κόσμον, τὴν κατάρτησαν δὲ τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου, κηρύττοντες τὴν θεῖαν καὶ οὐράνιον ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. «Βασανίζετε, κατακρουροῦντες, συντρίβετε ἡμᾶς», ἐκράξε τις τῶν τότε ὁπαδῶν τοῦ Σωτῆρος, «τοσοῦτ' ἡμεῖς πλείους καθιστά- μεθα ὅσ' ἄλλοι ἡμᾶς θερίζουσι· τὸ γὰρ τῶν Χριστιανῶν αἷμα σπέρμα νέον Χριστιανῶν ἐστίν, ἡμῖν δὲ οὐδαμῶς ἐπωφελεῖ ἡ ἐπινοηθεῖσα ὡμῶν ἐμύτης (Τερτυλ. ἐν τῇ ἐπιστολῇ Ἀπολογ.)» Καί τοι δὲ εἰς χεῖρας τοιούτων ἀνθρώπων ὑπέπεσαν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, προθύμως ὅμως ἔκλυον τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, μεγάλην ἀδιαφορίαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐδείκνυον καὶ ἀπλότητα, μηδέποτε ἀντιδρῶντες κακὰ λοιδορού- μενοι ἠδύλογοι, διακόμενοι ἠνεύχοντο, βλασφη- μούμενοι παρεκάλου, κατακρουροῦμενοι καὶ λι- θοβολούμενοι ἔκραζον «φωνὴ μεγάλη, Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην!» (Πραξ. τῶν Ἀποστ. Ζ. 60), μωροὶ διὰ Χριστὸν ἐγένοντο, ἀλλ' ὅμως ἐθριάμβευσαν θρίαμβον μέγαν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι θαυμάζει καὶ ἐκπλήττεται. Ἐδειξεν ἡ οἰκουμένη μέχρι τοῦδε τοιούτους ἄνδρας, τοιαῦτα ὑποδείγματα ἀρετῆς καὶ τελειότητος; παρουσίασεν ἡ ἱστορία τοιούτους ἀτρομήτους ἡ- ρως, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ μόνως τῆς ἀλ- θείας τῆς οὐρανόθεν, θυσιαζομένους; οὐδέποτε. Ἡ ἀρετὴ λοιπὸν τοῦ βίου, ὁ θάνατος ὁ μαρ- τυρικὸς τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ Ἀποστόλων, καὶ τοσοῦτων ἄλλων μαρτύρων τὰ αἵματα πλημμυρη- σαντα δίκην ποταμῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῶν γε- γονότων, παρέχουσιν ἀναμφίλεκτον μαρτύριον τῆς ἀξιοπιστίας καὶ ἐξεργουμένης αὐτῶν. (Ἀκολουθεῖ).

Ἀναγνώσκωμεν εἰς τὸν «Φοῖβικα τῆς Ἀνατολῆς»
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ-ΧΡΙΣΤΟΣ
(ἄβυσσος) Μαχάμεθ-Κοράνιον.

Εδρέθησαν τινες φιλό-ζωφοι τοῦ αἰώνος μας συγκρίναντες τὸν νοητὸν τοῦ σύμπαντος Ἥλιον Σωτῆρα Χριστὸν τῷ ψευδοπροφήτῃ τῆς Ἀραβίας, τὸν φωστῆρα παντὸς τοῦ κό- σμου τῷ καταστροφῆ τῆς Ἀνατολῆς, τὸν φωτοδότῃν θεμελιωτῆν τῶν νεωτέρων πο-

λιτευμάτων τῷ φωτοσβέστη καὶ διασφορῆ τῆς κοινωνίας.

Ἀφέντες κατὰ μέρος τὴν θεολογίαν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, περιορισθῶμεν ἐν ὀ- λίγοις ἀριθμητοῖς τῆς ψηλαφητῆς ἀληθείας, ἅτινα οὐδεμίαν ἀντίρρησην δύναται νὰ δε- χθῶσιν, ἀποδεικνύμενα ὑφ' οἰουδήποτε φιλο- ολγήθους, ὑφ' οἰουδήποτε πλείον ἢ ἦττον πε- παιδευμένου. Ἐρωτῶμεν οὖν;

Τὸ Κοράνιον ἀνέδειξε τὰ νεώτερα με- γάλα τοῦ ἀρχαίου καὶ Νέου Κόσμου Ἐθνη ἢ τὸ Εὐαγγέλιον; Αἱ σωτήριαι τῆς Χρισ- τIANΩΣΥΝΗΣ βίβλαι ἀνεβλάστησαν ἀράγῃ το- σαῦτα ἀγαθὰ καὶ εὐσιβήματα Κράτη, ἢ ὁ πέλεκυς ἀφ' ἐνός καὶ ὁ δαυλὸς ἀφ' ἐτέρου τῆς μωαμεθανισμοῦ; (1) Μωαμε- θανισμὸς κατέστρεψεν ἐκ θεμελίων καὶ κατεμάρανε τὰ ὄρατα καὶ ἀκαῖα Ἑλληνα- νατολικὰ καὶ Ῥωμαιοδυτικὰ Κράτη, ἐφ' ὧν τὰ ἐρείπια ἠγέρθη ἡ δεσποτικώτερα καὶ φα- νατικώτερα Δυναστεία, ἡ ἐρημώσασα τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἀφρικῆς, Λιβύης, Ἀσίας, Ῥω- μυλλίας καὶ Ἰστροῦ, ἡ μεταποίησασα τὰς πό- λεις εἰς κώμας, τὰ ἄσθη εἰς καλύβας.

Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὅστις ὕψωσε τὴν γυναῖκα εἰς βαθμὸν ὑψηλὸν καὶ συνέσειεν αὐτὴν νο- μίμως, κωλύσας τὴν πορνείαν καὶ τὴν δια- φθοράν, τοὺς δύο τούτους κακίους τῆς οἰ- κογενείας, τῶν κοινωνιῶν τοῦ ἔθνους — ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ Θεὸς Σωτῆρ, ἐχάραξεν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τὰς ἀκαρδάντους ἀρχὰς τῶν πε- πολιτισμένων Κρατῶν, ἢ ὁ Μωάμεθ, ὁ ποιή- σας τὴν γυναῖκα ἄψυχον, κτήνος, καὶ ἐπι- τρέψας εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ λάβωσιν «ἐπτὰ» τοιαύτας «δούλας» καὶ οὐχὶ «συζύγους», νο- μιμοποίησας οὕτω πως τὴν μοιχείαν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ συνοικεσίου (ὡς ἔπραξε καὶ τὸ πεπρωκὸς πολίτευμα ἐν Ῥωμανίᾳ, ἐξα- κολουθεῖ δὲ εἰσέτι ἐνεργεῖ καὶ τὸ ἐνεστὸς Πολίτευμα τοῖς ἀνόμοις νόμοις, ὡς ἀπέ- δεῖξεν ὁ ἐξοχος νομομαθὴς Κ. Βακαλόγλου ἐν τῷ «Ῥωμόνῳ» τοῦ 1866), τὴν δὲ τυ- ραννίαν καὶ βίαν ὡς θεσμοὺς Πολιτείας; ? Ποῦ κενταὶ οἱ στυλοὶ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἰσότητος, τῆς προόδου, τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους — εἰς τοὺς ὀπλοὺς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἢ εἰς τοὺς λατρευτὰς τῆς ὄλης; — Εἰς τοὺς ὑπερμάχους τῆς ἐλευθερίας ἢ εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ δεσποτισμοῦ; Ποῦ κατ' ἀρχὰς ἠγέρθησαν Ἀκαδημαῖαι, Διδακ- τήρια ἀμφοτέρων τῶν φύλων, Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα, νοαὶ τῆς Αἰωνιότητος καὶ τῆς Ἀθανασίας; Εἰς τὰς Χριστιανικὰς Κοινωνίας καὶ Κυβερνήσεις, ἢ εἰς τὰς Μωαμεθανικὰς; Τίνες οἱ πυρπολιταὶ τῶν περιφημότερων καὶ ἀρχαιοτέρων Βιβλιοθηκῶν Ἀλεξανδρείας, Πά- τριου, Ἐφέσου, Ἐδέσσης, Κωνσταντινουπό- λεως, κλπ. Οἱ τὸν «Θεάνθρωπον Ἰησοῦν» λατρεύοντες ἢ οἱ Μωαμεθανοὶ, οἱ τὴν ὄλην προσκυνούντες καὶ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ἐπιδιώκοντες, ὡς οἱ πλείστοι φεῦ! ἐξ ἡμῶν, ἐφ' ᾧ καὶ ἤγειραν παγόδας, ἔνθα διαπράτ- τονται τὰ μᾶλλον παράνομα καὶ παρά φύσιν ἐγκλήματα;

Πλὴν τί πρῶτον καὶ τί τελευταῖον κατα- στρώσωμεν ὧδε, συγκρίνοντες τὰς ὠφελείας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὰ κακὰ τοῦ Μωαμε- θανισμοῦ, κατὰ ἅτινα οὐ δύναται νὰ θηρα- πευθῶσι, κἀν ἄπαντες οἱ Μουσιτεροὶ, Λα- ὑάρδοι καὶ λοιποὶ μεταρρυθμισταὶ καὶ νομο- θέται τοῦ κόσμου ἠθελον ἐνωθῆ; Οὐχὶ! οἱ Τοῦρκοι οὐδόλως δύναται νὰ ἐκπολιτισθῶσιν ἐωσὺ αἱ γυναῖκες ἴστανται κεκλεισμένα εἰς τοὺς γυναικωνίτας καὶ τὰ δικτυωτὰ, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται αὐταῖς ἡ σπουδὴ ἐπιστημῶν καὶ ἐργοχειρῶν Εὐρωπαϊκῶν. Δὲν μεταρρυθμί- ζονται εὐρωπαϊκῶς, διότι δὲν διακρίνουσι τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς κακίας, τὴν ἠθικὴν, τῆς διασφορᾶς, τὸ φῶς, τοῦ σκότους, τὴν ἀνθρω- πότητα ἀπὸ τῆς κτηνωδίας. Οὗτοι δὲν θέ- λουσι μεταβληθῆ, ἐωσὺ δὲν παραδεχθῶσι τὰ συστήματα τῶν ἀληθῶς πεπολιτισμένων Κρα- τῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀδύνατον ἐωσὺ ὁ κώδῃς τῶν ἀντικεινικῶν νόμων, τὸ Κοράνιον, δε- σπόμενους πάντων τῶν νόμων καὶ θεσμῶν τοῦ Κράτους τῶν.

Συντάκτης ὑπεύθυνος Θ. Α. Πασιδίης.

Συμπέρασμα.
Ὅθεν μόνον ἡ ἕλιξις τῶν Χριστιανικῶν Θεσμοθεσιῶν δύναται ἐξημερῶσαι καὶ με- ταλλάξαι τὰ ἦθη καὶ ἔθη τῶν Μωαμεθα- νῶν, ὡς ποτε τῶν Σαρματῶν, Γόθων, Γε- τῶν, Γαλατῶν, Σκυθῶν, Δακῶν τοῦ ἀρχαίου κόσμου καὶ τῶν ἀγρίων τοῦ νέου (Ἀμερικῆς), ἐξ ὧν συνεκροτήθησαν τοσαῦτα Κράτη Συνα- γματικὰ, φιλελεύθερα, Δημοκρατικὰ καὶ αὐτὰ τὰ μοναρχικὰ, ἔνθα σέβεται ἀν οὐχὶ ἕτερον τι τοῦλάχιστον «τὰ ἀπαράγραπτα τοῦ ἀτόμου δικαίωματα.»

Ἄς φημιθῶσι λοιπὸν τὰ χαίνοντα στόματα τῶν ὀλιστῶν φιλοτοῦρκων. Καὶ ἂν φαίνηται εἰς αὐτοὺς φιλοσοφία τὸ σύστημα τοῦ Κο- ρανίου, ἂς ἀνεγείρωσι τζαμία καὶ παγόδας εἰς τιμὴν τοῦ Μωχάμεθ ἐν τῇ Δύσει. Ἡμᾶς ὅμως, οἵτινες λατρεύομεν τὸν ἥλιον τοῦ θε- ρατοῦ καὶ ἀοράτου σύμπαντος, μόνον ἡ χρι- στιανικὴ Πίστις ζωογονεῖ, μόνον ἡ Ἀνατο- λικὴ Ἐκκλησία, ἡ σωτήριος αὐτῆ ναὺς δι- ἐσωσεν ἡμῖν καὶ διασώζει τὸν ἐθνισμόν, τὴν γλώσσαν καὶ τὰς ἀρχαίας Παραδόσεις· μό- νον ὁ Χριστιανισμὸς ἀνέδειξεν ἡμῖν καὶ ἀ- ναδείξει θύτας τῆς ἀθανασίας, τῆς ἐλευθε- ρίας, τῶν φώτων, καὶ ἐχάραξε τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς κλέος καὶ ἀθανασίαν τὰ Ἐθνη ἄγουςαν. Ναί! Ἡμεῖς οἱ τῆς Ἀνατολῆς Χριστιανοὶ, οἱ Κεφαλὴν τὸν ἀθάνατον Θεάνθρωπον, ἔ- χοντες, οὐχὶ δ' ἓνα θνητὸν Πάπαν ὡς οἱ Δυτικοὶ, δὲ ἐθεοποίησαν ὡς ἀναμάρτητον, θέ- λομεν δυνήθη νὰ συμφιλίσωμεν καὶ βαπ- τίσωμεν καὶ τοὺς Ὀθωμανοὺς εἰς τὴν κο- λυμβήθραν τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ, διότι καὶ οὗτοι εἰσι κλάδος ἐξ Ἀνατολῆς, «ἐλαία ἀγρία», κατὰ Παῦλον τὸν Οὐρανο- βάμονα, ἥτις θέλει ἐγκεντριθῆ «εἰς ἐλαίαν εὐκαρπον» οὐ μετὰ πολὺ.

ΤΟ ΟΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ.
Ἄγγλια Κεντρικὸς Ὀμιλος.
(Ἐταιρεία ὑπὲρ ψηφοφορίας τῶν Γυναικῶν)
Πρὸς τὸν Κύριον ἀρχισυντάκτην τοῦ «Μέ- λοντος τῶν Γυναικῶν.»
Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπιστολῇ ἐκιοινοποίησα ὑμῖν περὶ τινῶν ἄρθρων νομοθεσίας προ- σφάτου καταδεικνύοντων «τὴν ἀνάγκην τῆς πολιτικῆς ἀπελευθερώσεως διὰ τὸ εἶναι τῶν γυναικῶν.» Ἡδὲ ἀναγγέλλω ὑμῖν νέον δείγμα προερχόμενον ὑπὸ Ἐφετείου.

Πρόκειται περὶ τοῦ δικαίωματος τῶν Μη- τέρων. Τίς ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων; οἱ τῆς ζωῆς μητὸς ἢ οἱ τοῦ θανάτου πατὴρ (συγγενεῖς); Φύσει, δικαιοῦται ὁ ἐπιζῶν γεννητῶρ· ὁ νόμος ὅμως ἀποφαί- νεται ὑπὲρ τοῦ πατρὸς, κἀν οὗτος ἀποθάνῃ. Ὁ νόμος δὲν παρέχει ἐνίστε θλιβεράς συ- ζητήσεις, ἐξ οὗ πηγάζει σαφῶς τὸ πρὸς τὰς μητέρας ἄδικον καὶ ἀμίστα ἂν ἡ μήτηρ πρεσβυῆ ἐτέραν πίστιν ἢ ὁ πατήρ, ὅποτε δύναται νὰ συμβῆ ὅ, τι συνέβῃ ἐν Δουβλίῳ. Ὁ πατήρ—Κ. Κουλλινῶ—ἐνεπιστάευστο διαθήκῃ τὰ δύο τέκνα του εἰς τὴν μέριμναν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς μητρός του, ὅπως ἀνατραφῶσι «καθολικῶς». Ἡ χήρα «διαμαρ- τυρομένη» συνέλαβεν ὑπονοίας κατὰ τῆς δια- θήκης ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ τοῦ συζύγου τῆς, σκοποῦσα ἵνα διατηρήσῃ τὰ τέκνα τῆς παρ' αὐτῆ. Ἐλεπεν ὅμως αὐτῇ ἡ δέουσα γνῶσις τῆς ἡμετέρας νομοθεσίας, ὁ δὲ νόμος ὤφει- λεν ἵνα ἐφαρμοσθῆ ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ σκλη- ρότητι. Ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ ἀπεστάλη παρὰ τῇ προμήτορι· ὁ δευτερότοκος, πεν- ταετής, μενεὶ παρὰ τῇ μητρί του ἐπὶ δύο ἀκόμην ἔτη· γενόμενος ἐπταετῆς ἀποσπασθῆ- σεται «τῶν μητρικῶν ἀγκάλων» ἵνα ἐμψυ- στευθῆ τῷ θείῳ του καὶ τῇ προμήτορι του. Τὸ παιδίον λοιπὸν ἀνήκει μᾶλλον τῷ πατρί ἢ τῇ μητρί, κἀν ἡ μήτηρ μὲν χήρα. Ἀνακοινῶ ὑμῖν καὶ σπουδαῖον «διὰ τὰς ὑμετέρας ἀναγνωστρίας» τὴν νεωστὶ κατάρ- τιαν «Ἐμπορικῆς Ἐταιρείας» (Trade So- ciety) μετὰ τῶν γυναικῶν Τριακόσια ὡς ἔγγιστα νεάνιδες βιβλιοδέτριαι ἐν Λονδίῳ, συντηρήσαντο ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Κ. Hodgson Pratt—ἱκανῶς ἐγνωσμένον ἐν τοῖς τῶν ἐργατῶν Συλλόγοις—σχηματίσασαι «Ἐ-

Ὅδὸς Ἀκαδημίας Νο. 24. Τοπογραφεῖον Κ. Ν. Παδουλέσκου.

ταιρεῖαν ἀμοιβαίας προστασίας.» Ἡ βιομη- χανία αὕτη ἀπασχολεῖ ἐπτακισχίλιας γυναῖ- κας ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἐκ Βριστόλης ὡσαύτως ἀναγγέλλεται περὶ τινος ὁμοίας Ἐταιρείας· μολοντί δὲ εἰσι μόνον προοίμια, οὐχ ἤτιτον ὅμως τοῦτοῦ μάρ- τυροῦ τρανώς ὅτι αἱ γυναῖκες «συνήδεια» τὴν ἐαυτῶν ἰσχύον ἀποτελοῦσαν ἔνωσιν καὶ ὀργάνωσιν» μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἂν διαλαλῶνται, κατὰ συνήθειαν, καὶ ὅτι θέλουσιν ἐξελεθῆν ἐκ τῆς ἀπομονώσεως αὐτῶν ἐν ἡ μέχρη τοῦ- δε διατέλου, καὶ ἥτις ἔφερον ἔκπτωσιν τοῦ ἡμερομισθοῦ αὐτῶν, διὸ καὶ ὑποφέρουσιν. Ὁ συναλληλισμὸς, ἡ ὀργάνωσις, ὁ σύνδεσμος θέλουσι βεβαίως παραγαγεῖν ἀποτέλεσμα λίαν ἐπωφελές διὰ τὸ μέλλον τῶν ἐργατιῶν, ὅ- πως ἐπωφελεθῆσιν διὰ τούτων ἤδη καὶ τὰ σωματεῖα τῶν ἐργατῶν.

Δέχθητε, κτλ. . . . Ἐλένη Βλάκχβουρν Γραμματεὺς τοῦ Κεντρικοῦ θιάσου κτλ.
Ἡ θυγάτηρ τοῦ βαρῶνου Ἀλφόνσου Ροσ- σχιλδ ἠδύδοκίμησεν εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἐπιτυ- χούσα τὸ δίπλωμα διδασκαλίας. Λαμπρὸν ὑπόδειγμα διὰ τὰς πλουσίας Ἑλληνίδας ὅ- σαν διακόπτουσι παρακαίρως τὰς σπουδὰς τῶν, μὴ μιμούμεναι κἀν τὰς πλουσίας Δα- κίδας, ὧν τινες καὶ διπλώματα ποιητριῶν ἐκτήσαντο.

Ἡ μαρκεσία Κάμδεν καὶ μίος Ἀδγούστα Κάλβελ διωρίσθησαν μέλη τῆς Βασιλικῆς Βοτανικῆς Ἀκαδημίας.

Ἄγγλις τις, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον George Elliot, ἔλαβε 10 χιλ. λίρας στερλίνας ὡς προκαταβολὴν ἐνός σπουδαιότατου ποιήματος.

Ἡ Κ-α Farrer δημοσιεύσει πόνημα περὶ Πολιτικῆς οἰκονομίας.

Εἰρηγόφιλος Ὀμιλος, νεωστὶ ἰδρυθεὶς ἐς Λονδίῳ, προσφέρει 100 λίρας στερλίνας εἰς γυναῖκα συγγραφέουσαν τὸ καλλίτερον τεύχος περὶ τοῦ ὁ πόλεμος τι κακὸν παρέχει ταῖο γυναιξὶ ποῖον δὲ τὸ μᾶλλον συντεῖνον εἰς τὸ προλαβεῖν τοῦτον διὰ τῆς αὐτῶν ἐπιρ- ροῆς;

Ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερὶς Graphic ἀναγγέλλει τὴν δημοσίευσιν σπουδαίων ἀρθρῶν τῇ ἐπι- γραφῇ «Ὁ Νόμος καὶ Ἡ Γυνή» (La Loi et la Femme).

Τὸ πρῶτον ὡς καὶ τὸ δεύτερον ἄθλον εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Καλλεγίου τοῦ Λονδίνου Πανεπιστημίου ἤρξαντο δύο συγγραφεῖ νεά- νιδες.

Ἡ Κ-α Χὸλ ἰχνογράφησεν τὸν δσονούπω ἐγειρόμενον ἐν Ἐδιμβούρῳ ἀνδράντα τοῦ περιπότου δόκτορος Ἀβινγτον.

Ἐν Ἀμερικῇ ἡ μίος Haines διωρίσθη ποιμενὶς θεολόγος τῆς κυριαρχικῆς Ἐκκλη- σίας τοῦ Hallouil, ἡ δὲ σεβασμία μίος Char- rin κατέχει τὴν ἔδραν τῆς πρώτης ὁμοίας Ἐκκλησίας τοῦ san Francisco.

(Ἐκ τῆς σπουδαίας διὰ τὰς γυναῖκας Ἐ- φημερίδος). «L'Avenir des Femmes».

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ

«Columna lui Traian.»

Μεταξὺ τῶν διαφόρων δημοσίων τῆς Δακο- ρουμανίας ὀργάνων διακρίνεται ἐξέχον τὸ πε- ριοδικὸν τοῦ φιλολόγου Β. Π. Ἀσδαίου, ἀριθμοῦν ἡδὲ πεντακάθετα ἔχουσαν «Columna lui Traian.» Ὁ Κύριος Ἀσδαῖος, συγγρα- φεὺς ἄλλων τε καὶ πολλῶν πονημάτων καὶ διὰ καὶ τῆς Κριτικῆς τῆς Δακίας Ἱστορίας βαίνει ἐπὶ τὰ ἔθνη τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀκμα- σάντων φιλολόγων, καὶ νῆ τὴν ἀλήθειαν δυ- νάμεθα εἰπεῖν ὅτι υπερβέβηκε τούτους εἰς πλείστα, ὡς εἰδῶμεν ἱστορίας ἐθνῶν τε, φυ- λῶν τε, γλωσσῶν τε καὶ διαλέκτων οὐκ εὐα- ρθίμων.

Τὸ ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τεύχος τῆς ΣΤΗΛΗΣ ΤΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ Νο. 7. περιέχει τὰ ἑξῆς.

1. Νεῶν λύσιν προβλήματος Ὀρθογραφικῆ ὑπὸ Φρόλλου.
2. Ἀνταπόκρισιν ἀνεκδοτὸν κτλ. ὑπὸ Ἀσ- δαίου.
3. Περὶ ἀπολεσθεσίων ἀρχαίων συγγρα- φῶν τῆς Δακίας ὑπὸ Καλλιμάχου Ποσπαδ.
4. Πηγὰς ποιμενικῆς εἰς τοὺς Ῥωμόνους- φιλολογία ὑπὸ Ἀσδαίου.
5. Ὅρους ἀρίστης μεταφράσεως τῶν κλα- σικῶν ὑπὸ Ὀδοβέσκου.
6. Κηδεα καὶ ὀλοκώτως τῶν νεκρῶν ὑπὸ Φήλικος.
7. Τῇ φωτογραφία ποιητοῦ τινος ὑπὸ Βερνίκης Μίκλε. (Πόησις).
8. Ἀλατωρυχία Δακίας οἰκονομολογικὸν ὑπὸ Γ. Τσιτσέσκου.
9. Λεξιλόγιον Ῥωμαιο-Ἰστριακὸν ὑπὸ I. Μαϊρέσκου.

Ὅδὸς Ἀκαδημίας Νο. 24. Τοπογραφεῖον Κ. Ν. Παδουλέσκου.